

Die Kanaänitiese vrou

Die skare het probeer om Jesus te stenig weens sy woorde en nie weens die wonderwerke wat hy gedoen het nie.

Die Kanaänitiese vrou

“Ek het u baie goeie werke van my Vader getoon; vir watter van hierdie werke stenig jy my? Die Jode antwoord en sê vir hom: Ons stenig u nie vir enige goeie werk nie, maar om godslastering; omdat jy, as mens, God vir jouself word ”(Johannes 10:32 -33).

“En toe Jesus daar weggaan, gaan hy na Tirus en Sidon. En daar het ‘n Kanaänitiese vrou, wat die omgewing verlaat het, uitgeroep en gesê: Here, Seun van Dawid, wees my genadig, dat my dogter mishaglik is. Maar hy antwoord nie ‘n woord nie. En toe sy dissipels na Hom toe kom, smee Hy Hom en sê: Sê totsiens, wat na ons geskreeu het. En hy antwoord en sê: Ek is net gestuur na die verlore skape van die huis van Israel. Toe kom sy en aanbid hom en sê: Here, help my! Maar hy antwoord en sê: Dit is nie goed om die brood van die kinders te neem en vir die hondjies te gooi nie. En sy antwoord: Ja, Here, maar die honde eet ook van die krummels wat van die tafel van hul heer val. Toe antwoord Jesus en sê vir haar: O vrou, groot is u geloof! Laat dit vir u gedoen word soos u wil. En van daardie uur af het haar dogter gesond geword ” (Mt 15:21 -28).

‘N Buitelandse gelowige

Nadat Jesus die Fariseërs verwyt het omdat hulle gedink het

dat hulle God dien om die tradisies van mense na te volg (Markus 7: 24-30), het Jesus en sy dissipels na die lande Tirus en Sidon gegaan.

Evangelis Lucas maak dit duidelik dat Jesus in die buiteland 'n huis binnegegaan het en nie wou hê dat hulle moes weet dat hy daar was nie, maar dit was nie moontlik om weg te steek nie. 'N Griekse vrou, Siro-Fenisiëse van bloed, wat 'n dogter gehad het wat deur 'n onrein gees besit word, het haar gehoor toe hy van Jesus begin hoor het, om die gees wat haar gekwel het, van haar dogter te verdryf.

“Want 'n vrou met 'n onreine gees wat deur hom gehoor het, het gegaan en haar voor sy voete neergewerp ‘(Markus 7:25).

Evangelis Matthew het beskryf dat die vrou die omgewing verlaat en begin huil het en gesê:

– Here, Seun van Dawid, wees my genadig dat my dogter ellendig gedemoniseer word! Maar ondanks die pleidooie, het dit gelyk asof Jesus haar nie gehoor het nie.

Anders as baie ander wat van Jesus gehoor het, het die Kanaänitiese vrou 'n unieke waarheid verklaar:

– ‘Here, Seun van Dawid, wees my genadig ...’.

Die vrou het nie na 'n towenaar, 'n towenaar, 'n geneser, 'n wonderwerker, 'n dokter, ens. Geroep nie, maar wel om die Seun van Dawid. Terwyl die kinders van Israel bevraagteken het of Christus werklik die Seun van Dawid, die Seun van God, was, het die Kanaänitiese vrou vol sekerheid uitgeroep: – ‘Here, Seun van Dawid ...’, 'n vreemde sekerheid in vergelyking met die bespiegeling van die skare “En die hele skare was verbaas en het gesê: Is dit nie die Seun van Dawid nie? (Mt 12:23).

God het in die Skrifte belowe dat die Messias die seun van Dawid sou wees, en die volk Israel het uitgesien na sy koms. God het belowe dat 'n afstammeling van Dawid volgens die vlees

'n huis vir God sou bou en dat die koninkryk van Israel bo alle koninkryke gevestig sou word (2 Sam. 7:13, 16). Dieselfde profesie het dit egter duidelik gemaak dat hierdie afstammeling die Seun van God sou wees, want God self sou sy Vader wees, en die nakomeling sy Seun.

“Ek sal sy vader wees, en hy sal my seun wees; en as ek kom om te oortree, sal ek hom straf met 'n staf van mense en met die slae van die mensekinders ”(2 Sam 7:14).

Alhoewel sy in die huis van Dawid gebore is, omdat Maria 'n afstammeling van Dawid was, het die skrifgeleerdes en Fariseërs die Messias verwerp. Alhoewel die Skrif dit baie duidelik stel dat God 'n Seun het, glo hulle nie in Christus nie en verwerp hulle die moontlikheid dat God 'n Seun het.

“Wie het opgegaan na die hemel en neergedaal? Wie het die wind in jou vuiste toegemaak? Wie het die waters aan klere vasgemaak? Wie het alle eindes van die aarde gevestig? Wat is jou naam? En wat is jou seun se naam as jy dit weet? ” (Spr 30: 3).

Gekonfronteer met Jesus se vraag: “Hoe sê hulle dat Christus die seun van Dawid is?” (Luk 20:41), kon sy beskuldigders nie antwoord waarom Dawid sy seun profeties Here genoem het nie, as dit aan die kinders is om die ouers te eer en nie die ouers aan die kinders nie (Luk 20:44) gehoor van Christus was genoeg om tot die gevolgtrekking te kom dat Christus die Seun van God was wat Dawid die Here genoem het.

Alhoewel 'n vreemdeling, het die vrou van Christus gehoor, en die inligting wat haar bereik het, het sy tot die slotsom gekom dat Christus die beloofde Messias, die Saad van Dawid, was.

“Kyk, daar kom dae, spreek die HERE, dat Ek vir Dawid 'n regverdige loot sal oprig; en as koning sal hy regeer en verstandig optree en reg en geregtigheid in die land toepas ”(Jer 23: 5).

As gevolg van die uitroep van die vrou was die dissipels ontsteld en het Christus gevra om haar weg te stuur. Toe reageer Jesus op die dissipels en sê:

– Ek is net na die verlore skape van die huis van Israel gestuur.

Ondanks die feit dat hy in 'n vreemde land was, het Jesus beklemtoon wat sy missie was “Hy het vir sy eie gekom en sy eie mense het hom nie aangeneem nie” (Johannes 1:11); “Verlore skape was my volk, hulle herders het hulle verkeerd gemaak, na die berge het hulle hulle weggelei; van heuwel tot heuwel het hulle geloop, hulle het hul rusplek vergeet ”(Jer 50: 6).

Terwyl die volk Israel die ‘plek van hul rus’ vergeet het, stuur God hul Seun, gebore uit 'n vrou, om hulle aan te kondig:

“Kom na My toe, almal wat vermoeid en verdruk is, en Ek sal julle rus gee” (Mt 11:28);

“Oor sy Seun wat volgens die vlees uit die nageslag van Dawid gebore is” (Rom. 1: 3).

Toe hy sy volk byeengeroep het en gesê het: – Kom na my toe, almal wat moeg en verdruk is, identifiseer Jesus homself as die vervulling van wat voorspel is deur die mond van Jeremia.

Die volk van die Messias het hom verwerp, maar die Kanaänitiese vrou het Jesus genader en hom aanbid en gesê:

– Here, help my!

Evangelis Matteus maak dit duidelik dat, omdat die vrou Christus om hulp gevra het, sy Hom aanbid. Omdat hy uitgeroep het:

– Here, help my! Die vrou se versoek was om die Seun van Dawid te aanbid.

Nadat sy van Jesus gehoor het, het sy geglo dat Hy die Seun van Dawid was en terselfdertyd geglo dat Christus die Seun van God was, omdat sy Hom aanbid het om hulp te vra. Die evangelis maak dit duidelik dat die daad om Christus te vra om hom die gawe te gee om sy dogter te bevry van daardie verskriklike euwel, iets wat vir mans onmoontlik is, behels aanbidding.

Die aanbidding van die vrou het blykbaar geen uitwerking gehad nie, soos Jesus gesê het: Dit is nie goed om die brood van die kinders te neem en vir die hondjies te gooi nie. Christus se reaksie op die vrou was 'n aanvulling op Christus se reaksie op die dissipels.

Die verslag van die evangelis Markus gee die presiese betekenis van die frase van Christus: "Laat die kinders eers versadig word; want dit is nie gemaklik om die brood van die kinders te neem en vir die hondjies te gooi nie "(Markus 7:27). Jesus het beklemtoon dat sy missie gekoppel is aan die huis van Israel, en om dit te versorg, sou vergelykbaar wees met die daad van 'n gesinsman wat brood by sy kinders neem en dit aan die hondjies gee.

Die reaksie van die Kanaänitiese vrou is verbasend omdat sy nie aangenaam opgetree het in vergelyking met honde nie, en antwoord: – Ja, Here, maar hondjies eet ook van die krummels wat van hul heer se tafel val. Sy bevestig wat Jesus vir haar gesê het, en beklemtoon egter dat sy nie kos soek vir haar kinders nie, maar na die krummels wat aan die hondjies behoort.

Vir daardie vrou was die krummel van die tafel van die Seun van Dawid genoeg om haar probleem op te los. Sy het getoon dat sy nie van plan was om brood saam te neem van die kinders wat aan tafel moes deelneem nie, maar die krummel wat van die tafel van die Seun van Dawid afgeval het, was genoeg.

Toe antwoord Jesus hom:

– O vrou, groot is u geloof! Laat dit vir u gedoen word

soos u wil. En van daardie uur af was die dogter van die vrou gesond.

Dit is belangrik om daarop te let dat daar na die Kanaänitiese vrou aandag gegee het omdat sy geglo het dat Christus die gesant van God, die Seun van Dawid, die Here was, en nie omdat Jesus ontroer was deur die toestand van 'n desperate moeder nie. Dit is nie die wanhoop van 'n vader of moeder wat God mense help om Christus te help toe hy die Skrifte lees in die profeet Jesaja, wat sê "Die Gees van die Here is op my ...", het hy gesê: "Vandag is hierdie Skrif in u ore vervul" (Lukas 4:21), en het dit duidelik gemaak dat dit die vertrouwe op God is wat die hand van God beweeg, want daar was ontelbare weduwees behoeftig in Jerusalem, is Elia egter na die huis van 'n vreemde weduwee gestuur. Omdat? Omdat daardie inwoner van die stad Sarepta de Sidom besef het dat Elia 'n profeet was, en ten spyte van haar behoefte, wat grens aan wanhoop, het sy haar vertrouwe in God getoon deur die woord van die profeet te gehoorsaam (Luk. 4:25 -26).

Die getuienis van die Skrif

Baie mense wat Christus gevolg het, het soortgelyke behoeftes gehad as dié van die Kanaänitiese vrou, maar moeder het uit die skare opgeval omdat sy twee wesenlike waarhede erken het:

1. dat Christus die Seun van Dawid was, en;
2. die Seun van God, die

Alhoewel Christus na die verlore skape van die huis van Israel gestuur is, die evangelie aangekondig en baie wonderwerke verrig het, het die kinders van Israel Jesus Christus as net nog 'n profeet beskou – "Sommige, Johannes die Doper; ander, Elias; en ander, Jeremia, of een van die profete "(Mt 16:14).

Aangesien die kinders van Jakob Jesus nie as die gesant van God, die seun van die mens, herken het nie, het Christus sy dissipels toegesprek: 'En jy, wie sê jy is ek?'. Dit was toe die apostel Petrus die wonderlike belydenis afgelê het (erken) dat Christus die Seun van die lewende God is.

Aangesien die Jode nie kon sien dat Christus die beloofde Messias was nie, alhoewel hulle die Skrif in die hand het, die ware getuienis van God oor sy Seun, het Jesus sy dissipels opdrag gegee om hierdie waarheid aan niemand te verkondig nie.

“Toe het hy sy dissipels beveel om vir niemand te sê dat hy Jesus die Christus was nie” (Mt 16:20).

Waarom wou Jesus nie hê dat die dissipels moes verklaar dat Hy die Christus was nie?

Omdat Jesus wou hê dat die mense volgens die Skrif in hom moes glo, omdat dit hulle is wat van Hom getuig het. Dit is omdat Jesus dit duidelik stel: hy het nie die getuienis van mense aanvaar nie, en as hy van homself sou getuig, sou sy getuienis nie waar wees nie “As ek van myself getuig, is my getuienis nie waar nie” (Johannes 5:31), en dat die getuienis van die Vader (uit die Skrif) waar en voldoende was “Daar is nog een wat van my getuig, en ek weet dat sy getuienis van my waar is” (Johannes 5:32).

Alhoewel ons verstaan □□dat Johannes die Doper van Christus getuig het, was sy getuienis tog 'n getuienis van die waarheid “U het boodskappers na Johannes gestuur, en hy het die waarheid getuig” (Johannes 5:33), dit wil sê alles wat die Doper gesê het, hou direk verband met die Skrif, want slegs die woord van God is die waarheid (Johannes 17:17).

Jesus wou nie hê dat sy dissipels moes openbaar dat Hy die Christus was nie, omdat hy geen getuienis van mense ontvang nie (Johannes 5:34) voordat Hy 'n groter getuienis, die getuienis van die Vader, gehad het, en alle mense moet glo in die getuienis dat God oor sy Seun in die Skrif opgeteken “U

ondersoek die Skrif, omdat u meen dat u daarin die ewige lewe het, en dit getuig van My" (Johannes 5:39).

Om in God te glo, is nie die gevolg van wonderwerke voor die getuienis wat die profete oor die waarheid aangekondig het nie (Johannes 4:48). Om 'wonderwerke' te vertel, is nie 'n bewys van die waarheid nie. Die apostel Petrus maak dit duidelik om te getuig: "Maar die woord van die HERE bly vir ewig. En dit is die woord wat onder julle geëvangelizeer is "(1 Pet. 1:25). Om te getuig, is om die woord van God te spreek, te spreek wat die Skrif sê en die mense aan te kondig dat Christus die Seun van God is.

Tans lê die klem op baie mense en wonderwerke wat deur hulle verrig word, maar die Bybel maak dit duidelik dat die bediening van die apostels nie op wonderwerke gebaseer was nie, maar op die woord. Petrus se eerste toespraak het die inwoners van Jerusalem blootgestel aan die getuienis van die Skrif (Handelinge 2:14 -36). Selfs nadat 'n kreupel man by die tempeldeur genees het, het hy sy toehoorders tereggewys sodat hulle nie verbaas sou staan oor die wonderbaarlike teken nie (Hand 3:12), en die getuienis van die Skrif uiteengesit (Hand 3:13 -26) .

Toe die Jode Stefanus stenig, was hy soos Johannes die Doper en het hy oor die waarheid getuig, dit wil sê die getuienis wat God oor sy Seun gegee het, uitgelê en die Skrif aan die kwaai skare bekend gemaak (Hand. 7:51 -53).

As Stefanus wondertekens sou tel, sou hy nooit gestenig word nie, want die verwerping van mense hou verband met die woord van die evangelie en nie met die wondertekens nie (Johannes 6:60). Die skare wou Jesus stenig weens sy woorde, nie weens die wonderwerke wat hy gedoen het nie.

"Ek het u baie goeie werke van my Vader getoon; vir watter van hierdie werke stenig jy my? Die Jode antwoord en sê vir hom: Ons stenig u nie vir enige goeie werk nie, maar om

godslastering; omdat jy, as mens, God vir jouself word
"(Johannes 10:32 -33).

Baie het die wonderwerk gesien wat Christus vir die Kanaänitiese vrou gedoen het, maar die skare wat hom gevolg het, het nie bely dat Jesus die Seun van Dawid was soos sy toe sy gehoor het van die ewige Woord, die woord van die Here wat vir ewig bly nie. Die volk Israel is gegee om die Skrifte te hoor, maar hulle het 'n tekort aan die Kanaänitiese vrou wat, toe hulle van Jesus gehoor het, die Seun van Dawid toegeroep en hom aanbid het.

Die verskil van die vrou lê daarin dat sy gehoor en geglo het, terwyl die skare wat Christus gevolg het die wonderwerke gesien het (Mt 11:20 -22), die Skrifgedeeltes ondersoek het (Johannes 5:39) en verkeerdelik tot die gevolgtrekking gekom het dat Jesus slegs 'N Profeet. Hulle het Christus verwerp sodat hulle geen lewe gehad het nie (Johannes 5:40).

In die Kanaänitiese vrou en in die vele heidene wat geglo het, word die aankondiging van Jesaja vervul:

"Ek is gesoek by die wat my nie gevra het nie; ek is gevind by diegene wat my nie gesoek het nie; Ek het vir 'n volk gesê wat nie na my vernoem is nie: hier is ek. Hier is ek
"(Jes 65: 1).

Nou weet ons dat (geloof kom deur gehoor) en gehoor deur die woord van God, en wat die vrou gehoor het, genoeg was om te glo "Hoe sal hulle Hom dan aanroep in wie hulle nie geglo het nie? En hoe sal hulle glo in hom van wie hulle nie gehoor het nie? en hoe sal hulle hoor as daar niemand is om te preek nie?" (Rom 10:14). Elkeen wat hoor en glo, is geseënd, want Jesus het self gesê: "Jesus sê vir hom: Omdat u My gesien het, Thomas, het u geglo; salig is die wat nie gesien het nie en tog geglo het "(Johannes 20:29).

Soos die Kanaänitiese vrou geglo het, het sy die heerlikheid van God gesien "Jesus antwoord hom: Het ek u nie gesê dat as u

glo, u die heerlikheid van God sal sien nie? ' (Johannes 11:40), anders as die volk Israel wat verwag het om die bonatuurlike te sien sodat hulle kon glo "En hulle antwoord hom: Watter teken maak u dan dat ons hom kan sien en in u kan glo? Wat maak jy? " (Jo 6:30).

Nou word die heerlikheid van God geopenbaar in die aangesig van Christus, en nie in wonderbaarlike werke nie "Omdat God, wat gesê het dat die lig uit die duisternis skyn, in ons harte skyn vir die verligting van die kennis van die heerlikheid van God in die aangesig van Jesus Christus" (2Ko 4: 6). Wat red, is die glans van die aangesig van die Here wat sy aangesig vir die huis van die kinders van Israel verberg het "En ek sal wag op die HERE wat sy aangesig verberg vir die huis van Jakob, en op hom sal ek wag" (Jes 8:17; Ps 80: 3).

Die Kanaänitiese vrou is versorg omdat sy geglo het, nie omdat sy Jesus teen die muur gesit het nie, of omdat sy hom afgepers het deur te sê: – As u my nie antwoord nie, sal ek die Skrif verskeur. Voordat die vrou die vrylating van haar dogter ontvang het, het die vrou reeds geglo, anders as baie mense wat wil hê dat 'n wonderbaarlike optrede moet glo.

Wat het die Kanaänitiese vrou van Christus gehoor? As die geloof dan kom uit die gehoor, en die gehoor deur die woord van God. Wat die Kanaänitiese vrou gehoor het, was nie die getuienis van wonderwerke of dat iemand beroemd tot bekering gekom het nie. As iemand hoor dat iemand 'n wonderwerk bereik het of 'n banier lees dat hy genade bereik het, kan dit nie persoonlik openlik bely dat Christus die Seun van Dawid is nie!

Die getuienis wat geloof voortbring, kom uit die Skrif, want dit is die getuienisse van Christus. Om te sê dat 'n kunstenaar tot bekering gekom het, of dat iemand dwelms, prostitusie, ens. Nagelaat het, is nie die wet en die verseëlde getuienis onder die dissipels van Christus nie. Die profeet Jesaja is duidelik: "Aan die wet en tot die getuienis!

As hulle nie volgens hierdie woord praat nie, is dit omdat daar geen lig in is nie "(Jes 8:20).

Getuienis is die kenmerk van die kerk, nie wonderbaarlike tekens nie, want Christus self het gewaarsku dat valse profete tekens sou doen, profeteer en demone sou uitdryf (Mt 7:22). Die vrug wat van die lippe af kom, dit wil sê die getuienis, is die verskil tussen die ware en die valse profeet, want die valse profeet sal as 'n skaap vermom kom, sodat dit onmoontlik is om dit te doen (Mt 7:15). -16).

'Wie volgens die Skrif in my glo', is die voorwaarde wat deur Christus gestel word, sodat daar lig in die mense is "Wie in My glo, soos die Skrif sê, strome van lewende water sal uit sy skoot vloei" (Johannes 7:38), want die woorde van Christus is Gees en lewe (Johannes 6:63), onverganklike saad en enigste so 'n saad ontkiem 'n nuwe lewe wat reg gee aan die ewige lewe (1 Pet. 1:23).

Wie in Christus glo as die Seun van Dawid, die Here, die Seun van die lewende God, is nie meer 'n vreemdeling of 'n buitestaander nie. Hy sal nie leef van die krummels wat van die tafel van sy heer val nie, maar hy het 'n burger van die heiliges geword. Word deelnemer aan die familie van God "Sodra julle nie meer vreemdelinge of vreemdelinge is nie, maar medeburgers by die heiliges en die familie van God" (Ef 2:19).

Wie in die Seun van Dawid glo, het geglo in die nakomeling wat aan Abraham beloof is; daarom word hy geseën as die gelowige Abraham, en neem hy deel aan al die voordele wat God deur sy heilige profete beloof het, want alles wat die profete geskryf het, het oor die Seun geskryf (Johannes 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Wie glo, kan alles in God doen, soos dit lui:

"Wat deur die geloof koninkryke oorwin het, geregtigheid beoefen, beloftes bereik het, leeus se bekke toegemaak het, die vuurkrag uitgedoof het, van die skerpte van die swaard ontsnap het, uit swakheid het hulle krag getrek, in die

geveg gesukkel, die leërs van vreemdelinge. Vroue het hul dooies deur opstanding ontvang; sommige is gemartel, sonder om hul bevryding te aanvaar, om 'n beter opstanding te bereik; En ander het skelms en plaë ervaar, en selfs kettings en tronke. Hulle is gestenig, gesaag, verhoor, deur die swaard doodgemaak; hulle het geklee in skape en bokvelle geloop, hulpeloos, geteister en mishandel (waarvan die wêreld onwaardig was), dwaal deur woestyne en berge en deur die kuile en grotte van die aarde. En al hierdie dinge, omdat hulle deur die geloof getuig het, het nie die belofte bereik nie, en God het iets beters oor ons gegee, sodat hulle nie sonder ons sou vervolmaak nie "(Heb 11:33-40)